

... alebo o zaradení chudobných do spoločnosti.

BOŽIE SLOVO:

(Rim 14, 1; 15, 1-7)

Čítanie z Listu sv. Apoštola Pavla Rimanom: *Slabého vo viere sa ujmite, ale nehádajte sa o názoroch. My silnejší sme povinní znášať slabosti slabých a nehádať záľubu sami v sebe.* ² *Nech sa každý z nás páči bližnému na jeho dobro a budovanie.* ³ *Ved' ani Kristus nehádal záľubu v sebe, ale ako je napísané: "Padajú na mňa urážky tých, čo teba urážajú."* ⁴ *A všetko, čo bolo kedysi napísané, bolo napísané nám na poučenie, aby sme skrze trpezlivosť a útechu z Písma mali nádej.* ⁵ *Boh trpezlivosti a potechy nech vám dá, aby ste jedni o druhých zmýšľali podľa Krista Ježiša,* ⁶ *a tak jednomyselne, jednými ústami oslavovali Boha a Otca nášho Pána Ježiša Krista.* ⁷ *Preto prijímajte jeden druhého, ako aj Kristus prijal vás, na Božiu slávu. Počuli sme Božie slovo.*

KATECHÉZKA

(porov. www.inky.sk, katechézy / úvahy č. 344, 716, 490, 483)

Spoločenstvo hrá v procese obrátenia človeka a jeho premeny úlohu väčšiu, než si sprvu vôbec predstavujeme. Myslíme si, že iný človek sa zmení, keď ho budeme prehovárať, dohovárať mu, argumentovať. A divíme sa, keď sa nemení. Dôvod odhaľuje sociológ Rodney Stark, keď po dôkladnom skúmaní toho, ako u ľudí dochádza k obráteniu a zmene života vysvetľuje: „*Ľudia majú sklony prijať náboženstvo nejakej skupiny vtedy, keď ich sociálne putá k jej členom prevážia nad tými, ktoré majú k ľuďom mimo nej a ktorí obráteniu odporujú. A často sa to deje ešte predtým, než sa konvertita dôkladne oboznámi s tým, čomu skupina verí. Samotné učenie môže proces obrátenia sťažiť, alebo uľahčiť, v bežnej praxi je obrátenie predovšetkým aktom prispôbenia sa. A obdobne aj neobrátenie sa. V konečnom dôsledku je to výsledok vzájomnej sily sociálnych pút, ktoré človeka privedú dovnútra, alebo vyvedú von z nejakej skupiny.*“ Krátko a stručne, *Ďuro sa nestane z ateistu katolíkom preto, že ho niekto presvedčil hlbokými logickými argumentmi (hoci aj to sa môže niekedy stať), ale preto, že stretol Jožu a Jura a Petra a Máriu a Helenu a Noru a ďalších skvelých ľudí a spriatelil sa s nimi a cíti sa medzi nimi veľmi dobre. Zisťuje, že sú to kresťania, katolíci, po čase príde do ich farského spoločenstva, začne chodiť na omše a nakoniec sa prihlási do katechumenátu a po dvoch rokoch je pokrstený a stáva sa z neho zapálený katolík – a to napríklad aj napriek odporu svojich súrodencov či rodičov, pretože v tejto chvíli jeho vzťahy k rodine farnosti prevažujú nad jeho vzťahmi k svojej prirodzenej rodine a on sa doma cíti nie u nich, ale vo farnosti.*

Podobne jeho duchovný rast bude do veľkej miery *odkukávaním* od ostatných vo viere už zrelších bratov a sestier, než výsledkom toho, že bude doma sedieť a hľtať jednu knihu za druhou (hoci aj to sa môže stať, len to nie je až tak časté, že?).

Platí to aj inde, nielen v Cirkvi. *Ak dáte lajdáka do skupiny zapálených študentov, najskôr sa im prispôbii a aj sám začne študovať a objavovať krásu vedy a poznania. A naopak, ak dáte usilovného študenta do spoločnosti lajdákov a grázlov, zrejme sa aj sám zopsuje a prispôbii sa. A tak to platí vo všetkom.* Dobre to vidíme napríklad na tzv. rómskej otázke: môžete do tohto problému nalievať peniaze, vymýšľať programy, menovať vládných splnomocnencov – výsledky sú, slušne povedané, skromné. Ale skúste týchto ľudí pozvať do spoločnosti ľudí, ktorí ich skutočne prijímajú, je im s nimi dobre, ktorí pritom žijú a myslia inak – a prispôbia sa im. Preto sú v tejto oblasti obzvlášť úspešné farnosti (ak niččo také dokážu, samozrejme, a nie sú iba formálne a „bufetové“), rôzne *rómske misie*, rehole...

Ale v prípade Cirkvi a kresťanstva ide o ešte omnoho viac! Ohlasujeme predsa Kráľovstvo, Božie Kráľovstvo, o ktorom Ježiš hovorí „*Neprosím za svet, ale za tých, ktorých si mi dal, lebo sú tvoji. A všetko, čo je moje, je tvoje, a čo je tvoje, je moje. A v nich som oslávený. Už nie som vo svete, ale oni sú vo svete a ja idem k tebe. Svätý Otče, zachovaj ich vo svojom mene, ktoré si ty dal mne, aby boli jedno ako my*“ (Jn 17, 9-11). A ľudia sa Vás spýtajú: Kde je to Kráľovstvo, aby sme ho mohli prijať a žiť v ňom? Bolo by úžasné takto žiť! Kde to je? A vy im poviete ako kedysi Ježiš: „*Podťe a uvidíte*“ (Jn 1, 39) – a zavediete ich do farnosti, do bratského spoločenstva Božej Rodiny, kde všetci žijú a učia sa žiť v tejto Božej láske! Ako inak by ste im to chceli odovzdať, než im to ukázať, dovoliť medzi vami zažiť? A ak sami takto nežijete – potom čo by ste im chceli ohlasovať? Teóriu? Niečo v štýle: *Existuje Božie Kráľovstvo – ale ja ho nepoznám ani v ňom nežijem, viete – ale vy by ste mali, lebo inak sa zatratíte, ale ak ho žiť začnete, budete šťastní, lebo je to tá najkrajšia vec na svete a Nebo na zemi a po smrti budete spasení. Ale ja osobne tam nežijem a ani sa v najbližšej dobe nechystám...* To by predsa bolo smiešne, nie? Ako by nám mohli uveriť?

Cirkev, to je Božie Kráľovstvo na zemi, kde sa všetci v láske staráme jeden o druhého a pomáhame si vzrastať a odstraňovať akúkoľvek núdzu a skutočnú chudobu a nedostatok, jedno či sa to týka tela, jedla, bývania, materiálnej chudoby, alebo chudoby v oblasti poznania, chudoby a slabosti v oblasti citov a, samozrejme, chudoby a nedospelosti v oblasti ducha, Božieho synovstva, v oblasti umenia žiť nový, Boží Život v Duchu Svätom! To, čo by malo ľudí priťahovať do Cirkvi je to, čo do nej priťahovalo vždy: „*Kresťania sa (v spoločnosti) zmáhali starým, dobrým a osvedčeným spôsobom: Tým, že ponúkali lepší, šťastnejší a bezpečnejší spôsob života*“ (Kenneth Woodward, *Newsweek*). A evanjelizácia je vo svojej podstate pozvaním druhého človeka do tohto spoločenstva.

NA ZAMYSLENIE:

Ak tomuto rozumieme, potom chápeme, o čo pápežovi ide: *Evanjelizácia nie je iba ohlasovanie Krista rovnako, ako charita nie je len pomoc a rozdávanie almužny. Oboje musí pokračovať ďalej v prijatí toho druhého do spoločenstva, medzi nás. Bez tohto prijatia a bez spoločenstva neexistuje žiadna skutočná pomoc v tomto svete a už vôbec nie žiadan skutočný apoštolát!* „*Každý kresťan a každé spoločenstvo sú povolaní byť nástrojmi Boha na oslobodenie a poskytnutie pomoci chudobným takým spôsobom, aby sa naplno dokázali integrovať do spoločnosti*“ (EG 187) – a platí to o chudobe tela rovnako, ako chudobe ducha. Vždy prijímame *celého človeka*, nielen jeho časť! Ťažko nakrmité dušu, keď hladuje telo – a len malý úžitok je z nakrmenia tela, ak hladuje duša! „*To predpokladá, aby sme boli vímaví a pozorní, aby sme počúvali volanie chudobného a aby sme mu pomohli*“ (tamže) – aj keď to nie je volanie ústami a nie je možné ho počuť inak, ako srdcom. Práve o takéto vímavé srdce nám ide, „*povinnosť počúvať výkrik chudobných plníme, keď dovoľíme, aby sa nás hlboko dotkla bolesť druhého človeka*“ (EG 193)! Vidieť, všimnúť si, zaujímať sa! „*Cirkev, vedená evanjeliom milosrdenstva a láskou k ľudskému bytiu, počúva výkrik volajúci po spravodlivosti a túži naň odpovedať všetkými svojimi silami. Keď sa Pavol stretol s apoštolmi v Jeruzaleme, aby zistil, či bežal dobre alebo nadarmo* (porov. Gal 2, 2), ako hlavné kritérium autenticity mu pripomenuli nezabúdať na chudobných (porov. Gal 2, 10). Toto dôležité kritérium, aby sa pavlovské spoločenstvo nenechali zlákať individualistickým štýlom života pohanov. V Božom srdci je privilegované miesto pre chudobných, pretože on sám „sa stal chudobným“ (porov. 2 Kor 8, 9).“ (EG 188, 189, 195 a 197).

A platí to aj o duši, „*najhoršia diskriminácia, ktorou chudobní trpia, je nedostatok duchovnej pozornosti. Veľkej väčšine chudobných je vlastná nezvyčajná otvorenosť pre vieru; potrebujú Boha a my nesmieme zanedbať, aby sme im ponúkli jeho priateľstvo, jeho požehnanie, jeho slovo, slávenie sviatostí a možnosť napredovať v raste a dozrievaní vo viere*“ (EG 200).

OTÁZKY:

< Všimame si biedu ľudí okolo nás – akúkoľvek? Reagujeme na ňu? Sme im otvorení? Prijímame ich vo svojom spoločenstve? Čo robíme zle, čo nefunguje? Čo musíme zmeniť? >